

צח:

עין משפט
נר מצוה

א [מ"י] פ"ט מהלכות
מעשה הקדשות הלכה טו:
פר ב מ"י פט"ו מהל'
מאכלות אסורות
הלכה כא [טושי"ע י"ד
סימן צט עקיף א]:

זימה מקובצת

6 דעם האיל מחבשלת:
7 וללישנא תבא
8 אוקיטנא לתא בקרידא
9 אחות: **10** ולתא מילתא
11 קתי זה: **12** דהא קים לך
13 כה מחזיר רבים: **14** וכל
15 מדרבנן בעינן ששים והכי
16 נמי טעמין: **17** וררצה
18 לימר טעם מעיקר קאמר
19 אלא טעם נהו הוא אלא
20 טעם לך דהו קאמר דהו
21 בטיל בקי: **22** וסי' ובכי היג
23 אסור קדישים ואשי' וכו':
24 וכל אשאר קדישים בקי
25 וסי' מרוב כשלת:

רבינו גרשום

[illegible]

גיד הנשה פרק שביעי חולין

אין בשלה חלא שלימה. לא נתפרש בזהו לשון: דכ"ט. ח"ק ור"ש:
בבבדי חיל מבשל לה. דאין מקרא יואל מידי פשוטו וקרא משמע
דעס האיל ¹⁶מבשלו: ח"ק סבר מחסך לה. מן האיל והדר מבשל לה
בבבדי ואשמועינן שלימה מבשלה ואינו מחסכה לחסיות. ור"ש אחא

"אין בשלה אלא שלימה ר' שמעון בן יוחאי
 אומר אין בשלה אלא שנתבשלה עם האיל
 ודכילי עלמא בהדי איל מבשל לה מר סבר
 מחתך לה והדר מבשל לה ומר סבר מבשל
 לה והדר מחתך לה ואי בעית אימא דכ"ע
 ממחתך לה והדר מבשל לה מיהו מר סבר
 בהדי איל מבשל לה ומר סבר בקדרה אחרת
 מבשל לה ללישנא קמא אליבא דרבא הכל
 ללישנא בתרא אליבא דרבי שמעון בן יוחאי
 מאן דאמר ב' בשרים סבר בשר ועצמות
 בהדי בשר ועצמות משערין והוה ליה
 ב' בשרים מאן דאמר במאה סבר בשר בהדי
 בשר משערין והוה ליה במאה ומי לפינן
 מיניה והתניא זהו היתר הכא מכלל איסורין
 זהו למעוטי מאי לאו למעוטי כל איסורין
 שבתורה אמר אביי לא נצרכא אלא
 לרבי יהודה דאמר ^(א) מין כמנו לא במיל
 קמיל דהכא במיל ולגמר מיניה גלי
 רחמנא ולקח מרס הפר ומרס השעיר
 תרווייהו בהדי הדדי נינהו ולא במילי ומאי
 חזית דגמרי' מהאיך ליגמר מהאי ^(ב) חדוש
 הוא ומחדוש לא גמרינן אי הכי למאה וס'
 נמי לא ליגמר אטו אנן לקולא נגמרינן
 לחומרא גמרינן רמזאורייתא ברובא במיל
 רבא אמר לא נצרכא אלא למעס כעיקר
^(ג) ירבדקשים אסור קא משמע לן דהכא שרי
 וליגמר

ליה: **וְלִיגֵמֶר מִיָּיִה.** לְבִטּוּלִי מִיָּיִן נִמְיֵן: **וְנִקָּח מִדָּם הַפֶּה**
וּמִדָּם הַשֶּׁפֶר. בְּחֹדֶר מוֹת גְּבִי קִרְוֹת מוֹצֵחַ הַפִּימִי וְקִסְכֵּר
 רִבִּי יְהוּדָה שֶׁמַּעֲרָה קִרִּי שֶׁהָיָה לְכָלִי אֶחָד וְהַדְּבָר דִּיעוּ שֶׁזֶם הַפֶּה
 הַזֶּה הוּא הַשֶּׁפֶר וְקִרִּי לֵד שֶׁהַשֶּׁפֶר לֵאמֹל לֵאמֹל לֵאמֹל מִבְּטָל לִיָּה:
חֲדוּשׁ מִדָּם. לְכַתְּמָהּ (ו) הֵיטֵר לְבִטּוֹל הַחֲדוּשׁ: **אִשּׁוּ אֵלֶּךָ.**
 הַגְּמָרִין מִיָּיִה מֵאֵה אִז שֶׁסִּים קוֹלָה הוּא דְּמִימָה חֲדוּשׁ הוּא דְּחֵדִישׁ
 הַחֲמֻמָּה וְאֶקֶל גְּבִיָּה וְלֵאמֹר גְּמָרִין מִיָּיִה: **הֵא חוֹמֶרֶת יִשְׂרָאֵל.** דְּלֵא
 יִתִּימָה לִיכְבּוֹל בְּרֹבֵה וְחוֹמֶרֶת שְׁפִיר גְּמָרִין מִיָּיִה דְּכ"ס הוּא וְהִיא
 לֵאמֹר יוֹדֵר דְּאֶקֶל גְּבִיָּה לֵאמֹר אֵלֶּה בְּמֵאֵה אִז שֶׁסִּים כ"ס גְּמָרִין בְּטוֹל
 דְּמִאֲחֲרֵינִי: **דְּמִאֲחֲרֵינִי.** כְּלוֹמֵר אִז לֵאמֹר גְּמָרִין וּמִשְׁרִין בְּטוֹל
 טַעַם כְּשֶׁאֵר בְּטוֹל דְּמִאֲחֵינִי בְּרֹבֵה הוּא לֵן לְבִטּוּלִי כְּדִמְכִּיב וְשִׁמְחָה נָא
 אַחֲרֵי רִבִּים הֵטוּת: **לֵטַע טַעֲקִיר.** נוֹתָן טַעַם קִיס לֵן דְּאֲסֹר
 בְּקִדְשִׁים כְּעִיר מִמָּשׁוּ אִז שֶׁאֵר וְלֵאמֹר מִיִּתְלָה קֵתִי וְהוּא לְמַטְוִי שֶׁ
 בְּקִדְשִׁים אֵלֶּל חוֹלִין שְׁפִיר גְּמָרִין מִיָּיִה לְמֵאֵה וְשִׁמְחָה הֵטוּת קִיס לֵן
 מִאֲחֲרֵי רִבִּים הֵטוּת דְּבִטּוּלִי בְּרֹבֵה וְיִלְפִין מֵהֵכָל לְהַחֲמִיר דְּלֵא לִיכְבּוֹל
 לֵאמֹר יִתְמָחָה וְרֵכָה לִי לִי טַעַם טַעֲקִיר בְּחוֹלִין כְּדִמְכִּיב וְאִשּׁוּ
 מִדְּמִאֲחֵינִי בְּרֹבֵה בְּטוֹל אֵלֶּל מִדְּרֵבְנָא (ו) וְהִכִּי נִמֵּי שֶׁמַּעֲרִין לִיָּה לֵרִי
 יִתְמָחָה מִכְּכַת ע"י (ד) וְטַעַם וְלֵאמֹר אִז שֶׁסִּים אֵלֶּל לִי לִי קִיס עֲלִיָּה.
 לִיכְבּוֹל לִיכְבּוֹל לִיכְבּוֹל (ה) מִזְוִיר מִשְׁרֵלָה מִיָּיִן טַעַם טַעֲקִיר כִּיכֵרָה
 לְהוּ אֲחֻרָאִי בְּחֵרָא לְשִׁמְכָתָה עֲלֵמָה הוּא וְלֵאמֹר מִיָּלָה הוּא דְּהוּוּ לְהוּ
 מִזְוִיר וְיִשְׁוִיל עוֹבֵד כּוֹכָבִים ב' כְּבוֹדִין הַבָּלִין כֹּכָדִי אִז נִמֵּי גִישּׁוּלִי
 עוֹבֵדִי כּוֹכָבִים חֲדוּשׁ הוּא כְּדִמְכִּיבִין הֵטוּת וּמִשְׁרֵלָה לְהִיטֵר מִלְּטָרִין לִיָּה:
 וְלִיגֵמֶר

עצרות (זכאים עה.) אמר ר"ל הפגול והטעם והטעם שכלל זה בזה
משמע לאפילו כדי נתינת טעם לא אסר במיני חרוב בשלה וחטאת
ומנחות ^(ס) שנקטלו ונחשבו כחוב כדכתיב לרבות דאמרי מין במיני בטיל
הוא איירי בטעם גמור דנקדשים אסור מקהל דחטאת והוא הדין
דקו קדשים קרא והכל שרי דשמיני חרובו ומקטת מן האיל
ומטוית חרוב על אותו מקטת עד שלא יהא רוב באותו
וקו דמשרת אחא לטעם בעיקר ודכתיב המורה הוא ולא אסמכתא
הדין לדרבנן דמוקין לה לטעם כעיקר נמי לקי והא דאמר אבי
דאי דרבנן מבשר בחלב מאי טעמא לא מגרירין לה חרדיה הוא א
יה חרוב פירוש לעולם דרבנן הסם דיתוי בעלמא הוא כלומר מהכא
ולא ממשו אסור ואין לוקין עליו ^(ו) והיינו במיני דמלאורייתא כדכתיב
ומכירו וכי קתמי טעמו ולא ממשו אסור ואין לוקין עליו
דקו בכל ענין אי נקט ולא ממשו לרבנותא דלפ"ה אסור
ועוד

מסורת הש"ס

(א) ולקמן ק. וס"ג.
(ב) פסחים מד. ג' ופ"ן
"יום" מנחות פג. ד"ה מה
העובת "יום" וזכרם לז.
ד"ה איכא. (ד) ו"ל קפ).
(ה) ו"ל כחאה וששים.
(ו) ובמדבר י. (ז) ו"ל כשאר
קדשים. (ח) ו"ל שלא
קמלי. (ט) ו"ל ליה.
(י) ו"ל היינו.

תורה אור השלם

ו. ויצא אל המזבח אשר לפני יי וכפר עליו ולקח מדם הפר ומדם השעיר נתן על קרנות המזבח סביב: ויקרא טז יח

הגהות הב"ח

(6) רש"י ד"ה וילגשע
תנא דמי וכו' וכבר מנע.
דקמו וילגשע וכו' כזה לפר
אם אש וינאם עמיהם
מחזיקים ק' וכו' מליאם
אילא וליאם אין זו מליא
אבל כדכחש פ' ג' מינע
גמיר מליא וכו' קראו ו' דף
ששטעצטערות מליא מליא
(אין) עמיהם מליא
מליא וליאם וכו' וכו' וכו'
שסרס' שסרס' שסר שסר
קול יכן נחיר פ' ג' נח
דף רמז ע"ג: (3) ר"ה
דמי התיר לבטל:
(4) רש"י ד"ה מליא וכו'
פרק ארבעה עשר:

॥३॥

אי שם לדו"ן, עצם השם.